

RUDOLF II. JAKO VERTUMNUS, GIUSEPPE ARCIMBOLDO

„TY JO, CO TO JE?!“ vykulil Patrik oči a s nadšením hltal nový obrázek. „To vypadá úplně jako nějaká příšera. Anebo mutant! To je bomba,“ vydechl.

Týnka jeho nadšení nesdílela: „Mně se to moc nelíbí,“ protáhla bázlivě obličej. „To je fakt nějaká příšera, já z toho mám spíš strach,“ odvracela od obrázku oči.

„Né, to se neboj, Týnko,“ objal ji Tom kolem ramen. „Já sice říkal, že to bude šílený, ale tohle je jenom ovoce a zelenina, nic víc. Jablka a hrušky, sem tam nějaké listy. A jak jsou takhle poskládané, vypadají jako obličej. On to má být totiž portrét, něčí obrázek, víš?“

„Jo?“ koukala na něj Týnka nedůvěřivě a opatrně mrkla i zpátky na obrázek, aby ho tedy více prozkoumala. „No jo... Fakt že jo! Ovoce a zelenina. Tady jsou hrušky a tady švestky a hele, tady je hroznové víno. A třešně. A tady obilí. A ty květinčky! Ty jsou pěkný. Celé je to vlastně tak divně hezké!“ kroutila překvapeně hlavou a na tváři se jí objevil úsměv.

„Vidíš, a ty by ses bála,“ dloubl do ní Patrik. „Já říkal hned, že je to super a hlavně srandovní. Namalovat někoho jako zeleninovou příšeru, to je normálně drsný,“ křenil se. „To bych chtěl normálně taky!“

„A proč ne? Však to zkus,“ povzbudil ho Tom. „Ten malíř, Giuseppe Arcimboldo se jmenoval, byl hodně slavný, takže už to není jen tak nějaký mistr. Takhle namaloval strašnou spoustu obličejů! A skládal je různě z tráv, z klacků, z ryb

